

Sven Ratzke is uitmuntend als Marlene Dietrich

Op een bruggetje bij De Kleine Komedie staat een rode vrachtwagen. 'Renaissance Theater' staat er op de zijkant. Bij die schouwburg in Berlijn – een prachtig, oud theatertje – maakte de Nederlands-Duitse performer Sven Ratzke een voorstelling over de iconische zangeres en actrice Marlene Dietrich. Na performances in Duitsland is *Marlene* nu in Nederland te zien.

De voorstelling is een bewerking van de toneeltekst (1996) van de Engelse auteur Pam Gems, met nieuwe monologen van Connie Palmen. Ratzke bewerkte en vertaalde de tekst, verplaatste het verhaal van Parijs naar Berlijn, waar Dietrich zich – behoorlijk op leeftijd – voorbereidt op één van haar laatste optredens. Als een hoopje ellende ligt ze in bed, om zich even later op te winden over de vieze vloeren in kleedkamers of haar assistente Vivian (gespeeld door Julia Herfst) uit te foeteren. Dietrich was een ster op de bühne, maar blijkt achter de schermen een felle, boze vrouw.

Sven Ratzke speelt Dietrich uitmuntend. Als charismatisch performer combineert hij in zijn soloshows al jaren een brutaal-androgyn speelstijl met zijn fabelachtige stem en een moeiteloos wisselen tussen verschillende talen. Ratzke kroop vaker in de huid van vrouwen van deze statuur en maakte bijvoorbeeld een liedjesprogramma met muziek van diva's. Als Dietrich is hij kwetsbaar, dan weer furieus en houdt alle ogen op zich gericht, zoals zij dat vast ook deed. Deze rol is hem op het lijf geschreven, punt.

Toch zorgt *Marlene* niet voor het vuurwerk dat je zou verwachten. De voorstelling bestaat uit twee delen. Vóór de pauze zien we Dietrich in haar kleedkamer. Ze beantwoordt telefoontjes van fans en vrienden, filosofeert over het hopeloos zoeken naar geluk en oreert tegen haar assistent over de slecht verlichte gangen naar het toneel of vervelende journalisten. Sympathiek is ze niet en daarbij is de regie van Guntbert Warns behoorlijk traag. Het verhaal werkt maar niet naar een piek toe - en dat kan Ratzke niet opvangen met zijn ingetogen spel.

In het decor met spiegelende wanden begeleidt pianist Jetse de Jong de nummers met virtuose en experimentele composities. Dat gebeurt zeker ook na de pauze, als Dietrich van de kleedkamer naar het podium is verhuisd. Muzikaal zitten er prachtige uitvoeringen tussen van nummers als 'Sag mir wo die Blumen sind' en 'Ich bin von Kopf bis Fuss auf Liebe eingestellt'. Maar het verhaal is op dit punt naar de achtergrond gegleden, Dietrich verdwenen achter haar podiumpersona.